

عنوان مقاله:

اثر بخشی درمان مبتنی بر رابطه والد کودک بر خودکارآمدی و رابطه مادر کودک

محل انتشار:

فصلنامه روانشناسی تحولی، روانشناسان ایرانی، دوره 15، شماره 60 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

مرجان کریمی ایوانکی - کارشناسی ارشد خانواده درمانی دانشگاه شهید بهشتی

پریسادات سیدموسوی - استادیار پژوهشکده خانواده دانشگاه شهید بهشتی

کارینه طهماسیان - دانشیار پژوهشکده خانواده دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

هدف این پژوهش تعیین اثربخشی بازی درمانی مبتنی بر رابطه والد کودک بر افزایش خودکارآمدی و بهبود رابطه مادر کودک بود. طرح پژوهش از نوع شبه تجربی همراه با پیش آزمون، پس آزمون، گروه گواه و پیگیری بود. جامعه آماری شامل تمام مادران دارای کودکان 3 تا 5 سال که به مهدکودک های تهران می رفتند، بود. از بین مادرانی که در مقیاس رابطه والد کودک (پیانتا، 1992) و خودکارآمدی والدگری (دومکا و دیگران، 1996) نمره پایینی کسب کردند، 30 نفر انتخاب شدند و به طور تصادفی در 2 گروه آزمایش و گواه قرار گرفتند. مادران در مرحله پیش آزمون، پس آزمون و پیگیری مقیاس ها را تکمیل کردند. داده ها با استفاده از تحلیل واریانس با اندازه گیری مکرر تحلیل شدند. بر اساس نتایج، بازی درمانی مبتنی بر رابطه والد کودک منجر به افزایش چشمگیر خودکارآمدی والدگری شد. همچنین این مداخله، باعث افزایش معنادار نمره کلی مادران در مقیاس رابطه مادر کودک و حوزه نزدیکی و کاهش معنادار نمره ها در حوزه های تعارض و وابستگی شد. به نظر می رسد بازی درمانی مبتنی بر رابطه والد کودک می تواند به عنوان مداخله ای اثربخش در حوزه کودک مورد استفاده قرارگیرد.

کلمات کلیدی:

رابطه والد کودک، خودکارآمدی والدگری، درمان مبتنی بر رابطه والد کودک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/965014>

